
Prof. dr Henryk Wolpe (1899-1966)

Biuletyn Polonistyczny 9/26/27, 151-152

1966

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

5. Z M A R L I

Prof. HENRYK WOLPE

(1899 - 1966)

Zmarły w Warszawie w dniu 27 kwietnia 1966 r. profesor doktor Henryk Wolpe urodził się 22 czerwca 1899 r. w Warszawie. Na Uniwersytecie Warszawskim studiował prawo i polonistykę, uzyskując w roku 1931 stopień doktora filozofii na podstawie rozprawy "Horacy w poezji Kochanowskiego". W latach 1920 - 1939 był nauczycielem łaciny i polskiego w gimnazjach warszawskich, pracując jednocześnie aktywnie w szeregach Komunistycznej Partii Polski. Jako działacz komunistyczny był w okresie przedwojennym kilkakrotnie aresztowany i więziony.

W okresie wojny przebywał na terenie Związku Radzieckiego, pełniąc w r. 1942 na Uniwersytecie w Świerdłowsku funkcję docenta i wykładając historię literatury polskiej. Od r. 1943 przebywał w Moskwie, gdzie z ramienia Związku Patriotów Polskich był kolejno redaktorem "Biblioteczki ZPP", starszym redaktorem polskiej redakcji w Wydawnictwie Literatur w Językach Obcych oraz wiceprezesem Komitetu do spraw dzieci polskich w ZSRR. W latach 1944 - 1946 prowadził wykłady zleczone z historii literatury polskiej na Uniwersytecie Moskiewskim. W r. 1945 został mianowany przez Tymczasowy Rząd Rzeczypospolitej Polskiej przewodniczącym delegacji polskiej do mieszanej polsko-radzieckiej komisji do spraw repatriacji. W r. 1946 był radcą, a następnie chargé d'affaires Ambasady Rzeczypospolitej Polskiej w Moskwie.

W r. 1947 powrócił do kraju. W latach 1947-1952 był członkiem kolegium Ministerstwa Oświaty; w tym samym czasie pracował jako redaktor naczelny w Państwowych Zakładach Wydawnictw Szkolnych. W latach 1952-1953 był zastępcą dyrektora Instytutu Kształcenia Kadr Naukowych przy Komitecie Centralnym PZPR.

Od r. 1951 do 1953 prowadził na Uniwersytecie Warszawskim zlecony wykład monograficzny o twórczości Adama Mickiewicza, a w latach 1952 - 1962 wykładał historię literatury polskiej na

Wydziale Dziennikarskim Uniwersytetu Warszawskiego (od r.1954 jako profesor nadzwyczajny). W latach 1955 - 1957 oraz 1961 - 1966 pełnił funkcję zastępcy dyrektora Instytutu Badań Literackich Polskiej Akademii Nauk.

Był członkiem komitetów redakcyjnych Wydania Narodowego i Wydania Jubileuszowego "Dzieł" Adama Mickiewicza oraz Komitetu Organizacyjnego Roku Mickiewiczowskiego.

Prof.dr Henryk Wolpe był inicjatorem i założycielem "Biuletynu Polonistycznego", który redagował od początku, tj. od r. 1958, aż do śmierci.

PROF. FELIKS ARASZKIEWICZ

(1895 - 1966)

W dniu 30 maja 1966 roku zmarł w Lublinie profesor nadzwyczajny Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego dr Feliks Araszkievicz.

Urodzony 14 stycznia 1895 r. w Zamołodyczach w powiecie włodawskim, kształcił się w szkołach średnich Radomia, Białej Podlaskiej i Lublina. Maturę otrzymał w roku 1913 w Lublinie, po czym rozpoczął studia polonistyczne na Uniwersytecie Jagiellońskim. Lata pierwszej wojny światowej spędził na terenie Rosji; po uzyskaniu eksternistycznej matury rosyjskiej w Tyflisie studiował slawistykę na Uniwersytecie Moskiewskim. Po powrocie do kraju pracował w szkolnictwie średnim w Lublinie. W 1924 r. uzyskał stopień doktora filozofii na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie. Od r.1929 aż do wybuchu wojny pracował w Kuratorium Okręgu Szkolnego Lubelskiego, pełniąc funkcję wizytatora szkół średnich, a przez kilka lat - naczelnika Wydziału Szkół Średnich, Od roku 1946 prowadził wykłady zleczone z zakresu dydaktyki nauczania języka i literatury polskiej w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. W 1947 r. habilitował się na podstawie rozprawy "Bolesław Prus. Filozofia, kultura, zagadnienia społeczne". W roku akad. 1948/49 objął kierownictwo I Katedry Historii Literatury Polskiej w KUL. Tytuł profesora nadzwyczajnego otrzymał w 1960 r. Z dniem 1 października 1965 r. przeszedł na emeryturę.